

а азъ се скитахъ наоколо, гледахъ какъ пеперудитѣ летѣха, хвърляха отъ себе си лека сѣнка по тревата, и викахъ на Георги:

— Тука, тука! ето една малка, но красива! Огнена, златисто-червена!

И Георги тичаше следъ нея съ мрежата.

— А азъ уловихъ синя, сжщо като живъ емайлъ! викаше отъ друга страна Сашо.

По ливадитѣ, край гората, по зеленитѣ весели

Зелна пеперуда.

поляни, навсѣде летѣха пеперуди, красиви и мълчаливи и колкото лѣтото напредваше, толкова по-пѣстри и по-едри се сръщаха. Тѣ бѣха успѣли презъ лѣтото да се превърнатъ отъ лакоми гѣсеници на неподвижни какавиди, а следъ това отъ тѣхъ се излупили лекокрили пеперуди. Тѣ хвърчеха неуморно, грѣха се на слънце, пиеха нектаръ отъ цвѣтоветѣ съ своитѣ дълги хоботчета. Летѣха презъ цѣлия дългъ лѣтенъ день и следъ това си почиваха, спѣха